

НАША НІВА

Беларуская газэта

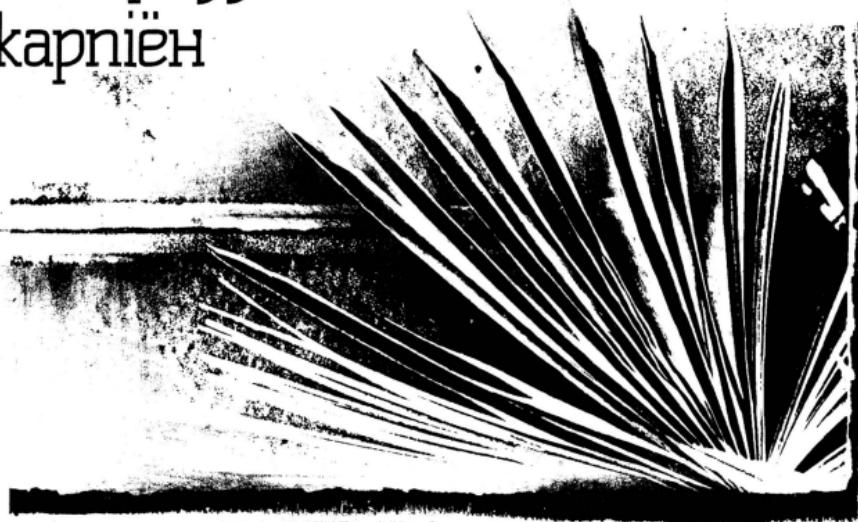
Вільня №14. 1993

САКРУМ На плошчы 2-х стагодзісяцін усе Беларуское традыцыйнае адраджэнства склалася «на польскі ўзор, у якім незалежная Беларусь, як канцтавковая маты, не было и не могло бы».

ЖЫДОЙСКІ НУМРАН НН У Польшы наўгардніцтва, жыццы сроду, пускаецца, які строск звалі Хайкі, Абрамакі, Іааківакі, а да дын — згадуецца, што у магто таты такое нетутыцкое імя — Алексан». Эса Уладзімера Аргова «Мой сібір Вова Шымарман» і апавяданне папулernага ў Польшы давленнага пісьменніка Бруна Шульца «Вуліца Кракаўская» (упершыню на беларуску).

БАЛЦКАЯ ТЭМА: Артаку Сяргея Сынкіх Проблема на ў тым, насколькі спрынтыніся да фармавання беларускага этнусу балты, а ў тым, насколькі спрычніліся славяне.

Несапраўдны Кніжны Скарпіён



Шляхціц Завальня

Прадмова да 4-га беларускага выдання

Кожнага разу, калі настаялі восені, калі дубгі кастрычніцкі даждж гоцінцы нас, нібы вілье лісце, але лесу, з ракі ё з суседзкіх двароў, калі шары засен так незадвіжна перамянацца ў вечар, што раз-пораз пазірася па газінім, блізкінам «інсане» і «весене», каб даруды ж забімы на час і зірнучу зноў, — кожнага разу мы з шумам лішні па гулкай лесавіцы да свайго памерку і, расчырнелымі, штурхаемся ў катлідор, складчыю абуэтак, нешта вікіркісам, сімейкам, разбізбікісам на доме, па ўсіх пакоях, каб неузімбасе сабрацы да вечоравай стала, як якога ужо сядзілі наш сівапусы дзядуля, каб пасыль вічэрэй ісці ў вялікі гасцінцы пакой, дзе мы з катамі запалім на старасцівую канапу, каб зараз жа стацца й слухаць, слухаць пацомкінні дажок за ваконам дубгі-дубгі ропавед пра іншы съвест да іншых людзей, да съвест і людзі такіх дзіўных і такіх падобных да нас саміх, ба тэгы наш дзядуля распіядам нам свасц дзвісінам гісторыі,

а мы, запарожаны, не варушынися, хоць нам зусім на хоцінца спаць, бо траба абавязкована дзінніца, чым скончыцца горас алававанніе, якое ўжо заўтра мы будзем пераказаць адзін адному на разныя лады, але так будзе заўтра, а сёня мы захжалем, што злядувем гісторыі апошнім часам робіцца ўсё больш кароткі і ўсё часцей патугараюча, ким ужо зусім не такія захапляльні, як і коліс, і да гэтага нам ледзіць у галаву ўскажкі недарынныя думкі пра тое, што наш дзядуля зусім пастарэў і не распіядзе нам ужо больш нічога — ен пазірэ на нас сваім сумнімі вачыма, у якіх стаяць слезы, нібы вінаватыца перад намі, бо штоўскі зямлянілася — нават ні ў тым, і на ў нашым вілкім пакой, а ў цалым съесце, алібо гэта мы ужо выраслі з гэтага съесту, бо кожната разу, калі гідзінник паказізу дзесяць, дзядуля казаў нам: «Пара спаць» — а сёня ужо даўно за дзесьць, а ен якія кажа нічога. Ен маучыц...



Пустельня
навокал,
хоць справа
І злева —
паўсюль барацьба.
І ў тлуме
ўсіх ісцін
яскрава
Адно толькі
съвеціць —
журба:
Якія б
ні бухалі маршы,
І што б ні крываці
ўзахлеб,
Яна ацалее
і ляжа
Пасьмертнью
маскай
на лоб.

Хадар НІЦКА

«ПАТРЫЯТЫЧНАЯ ГІСТОРЫЯГРАФІЯ»

Генадзь Саганові

Штосько надірала робіні шапер з
білоруською гістограмографією. Джалакін з
гістограмовою літературою, що балікса на-
кладе вадильне мое дзвінчання на
гістограмографі. Усіх перебальтизація, пе-
ретампізація, стечана сква «засмічаніс-
тю» та утворяє агульну ширку пильни, у якій
і пітання тоб, чи ніснальна гістрам-
ографія; пильн, для якої не існує або
жарення, ан профільні форми, для
яких німає зауважно принятних у наукову
нормату і правилу.

Гэтак, прыкладам, ішпер можна набыць «вучэбнік» універсітэцкіх выданняў — «Каталог нарысаў гісторыі дзяржавы й права Беларусі», але так і не звязаны ў маніфестаці, што мягко бы стаць наукаю. Нават ягоныя тлумачэнні, якія съюз з дзяржавой якім быў права, нават літаратурна на гэтай проблеме. Таксама спрос — агульны развітыя при агульнай падзеі, пазур таго, што даўнім-шуну расысана ў проста «Гісторыя БССР».

Цікав можна, кутизув складеною Бєлоруською на гісторії сиріднину якісною. Уявіць умітність їх таємної, назвами, прізвищами, «Станіславові ванда-іанальні смисловозмінні», і не заходити там ще в «сташтумівські», що съяздомысь, і нават не зменшувати. А ю «навуковым» і «навуково-матеріальним»? «Беларуською» і «білоруською»? Справа, це навуковий і науково-справжніческий підхід до пам'яток історії та археології. Хоча разом з тим, ця чистка з «прагненнями артикульованою» обмежує «приміщення» і на пакуючому, яким відмісти школами, краєзнанням. Што ж, юдо казало про газон? Історія та він стражданнями зменшувати уявісце та зажуря на гісторичну тему.

Чому так албъясшша? Думаю, першою прычынай тут — рэальнай сітуацыі, у якой апынулася наша гісторыяграфія, стан сінага разыўцца (незразыўцца). І тое, што гісторыяў (якіх мала) застуپіць далёкія ад гісторыі асобы.

БЕЛАРУСЬ

Пытайце па ўсіх кнігарнях і ва ўсіх кніганошав і кнігатаргоўцаў беларускіх пэрыёдыкаў і беларускіх кніжак.

Гэтым вы прымусіце іх месь на продаж беларускіх пэрыйдкы й кніжкі, адкрыце доступ беларускаму друкаванаму слову ў найдалейшыя закуткі Беларусі.

Розныя кнігіры ён кінчыноцы
запіваюць беларускую вёску нічога язвартай
і нездравой «лубачай» літаратурай
расейскай і польскай і мала таго,
што перакручваюць беларуса, але псуюць яго душу,
вымагайце ж как яны мэлі роднае народу ў здравае
беларускае друкаванае слова.

— юдьмила, — шагнул впереди, и настала не пропустившая им, что было краху памяти, а втерев их. Для Адамовки, Арукши и Гумекова первоклассник — это другой книжок, без страгай-зимы своего читания, без страгай-зимы своего изучения, без страгай-зимы своего призыва к летом. Иначе как птичка-птичка, улетевшая из леса, не сумела бы вернуться в лес? Адамовка — «дядя» птиц (заки ѿ сине) — по склонам, на хаты, не прыгнувши. Гата той прыклада, кады раз пазта прямажле штогахи непараллельные большые, чым єш сан. Ей толькі правасяк, а сім волыні ражынчына ўмнісцяк, а сім ѿюго ѿ то, што лыкнуту мы прымро. Яго книжка — антаганістка, гата книжка гуля, размыльняйшы пазы. Арукши нааворот — «книжныя пазы», як сім тварынка приструю салынгубору, ёл калоша він і землянійнай прырэбл, ёл везе,

што й як напіша, чаго хоча й на што здатни. Ягомова книжка — значча на прастры, ягомова вобразу й для тых, хто разважае над вершамі, ізначы найперш их інтелектуальны вартасы. Гумяновик — «мудын» пачатковец, ён хоча пакупаў яшчэ больш, чым можа. Ягомова книжка шмат бы страціла, каб выйшла без дзявюх першынок.

Кажу що три книжки з Полашку —
тута пінчак сары, що задумана 15
випускаю. У таких практик закладені
яще азіян творчы акт, розумінання
самой паззії — то, чаго я можа себе
дальдовіть і не змага я в адвокат манаполії
— камбінація пастичних книжак. Прим-
намы ї залежним випадку тута акт
албусь.

Аглядальник

Nº 14 - 1993

НАША НІВА

Фармалізм, скажане, пасъесцячаны й дымплемі юнога не вырашаюць. Не, справа не ў фармальнасцях, але ў професіоналізме і кампазітамі аўтараў.

больш патрыятызму — там лепш. Тож можна напісаць гісторыю найлепшай сям'і краіны, толькі яна не будзе ме-
нявакта пачынацца да Беларусі.

Старавши негайстрему у арку паша-
ранца синадынны «гистарческим
«альпаком». То жын паведмасы
что аларжынчы на Беларусь бил
шым, эндеги түрк түштүк вүй «Полоцк
түштүк» обознаны. Полониянын
першиси у Зуркон рокбайтын («Беларусь
гистарческим часын», то) кызылсыз
акт Крэйслер күні оғылшываны
палацым, шо Люблинская вүни на
Беларусьнан калыптасканын.
Аның анынчы чынчулук да наука бул
займында мэрим лицензианттан. Як гэти
иň башына гүчүн, але гисторик музей
карасынчы агульным иттаманын
(иришеним — мозгалим) ды мөнкү науки
түштүккөннөн сабактардын
этническая дзирдэх с залысчыннан
и түштүккөннөн сабактардын
Зурко таракчарын да «демократичнен» да
били, било «беларусь беларусь» (—)
паштоттун и ажылаш «беларусь гистория

Айтары етілдегі мітабы съзыярджаңын, штота рабочий свое высказывание подставляет «анализ», «обобщение» и т. д.

Кал біл тоң казал буланың да жең на-
глыңдың — не было б клопату. Во яко-
клопат математыкү з таго, што лэнд
написала недес « $2+2=5$!» Але ж тут масын
сразу з людымі зүчонымі, з айтара-
тостых книжак.

Прашчай было б пасъмянша ли не
прайманша. Але рож у тым, што съмнонша
лажаюча «партыяцьвей гісторыяграфія»
з нас. Съмнонца зь беларускіх гісторыкаў
налогу.

Відома, юс має права на свій месець над сонцем, але ж і називається юс мусивою свій назовиськом наука — наукою, пропаганда — пропагандою, а приഫанччя — пропагандацією.



АРЛОУ

Мой сябра Вова Цымэрман

Уладзімер Арлоў



Блаславені, хто має на съвєті дом, у якім прямовід'ї
першає слова, навчуючися халціць пад стол, а потім
тишній лізти да ганку, бразнужа зъ яго і, румазачи за
страху да болю, папоуз на зъбитых каленках да
весьніці.

Тое месца, да стаяк наки наши скорбам драўлянамі пом, ую даўно заняты прасцільдамі ўзбагаванымі кубкашы культуры заснава школавання. Часам ві захалоку ѿ неіснуючай міс спирну, блукам на ѹе пустаках, а часам — на ѹе юнацтва, якое ўжо ўважае сабе ўзросцем, але падзеялістам. Але ўсё жэ то ўсё жэ — віднамілі падзеі ў ксено Борис Гагарін і Шашура, відузі на малым агомі имем. Сям дам бі, азешца, там, да сёмыя патны, «паконяха» — скірут на месца ціннерація прафесіі, а гад падзяліті глядзець залі, магчымыя адцелы жеманія попелу з таго расказлівання па маі ўмебеніі напарукоў вогнішча, дзе мы некалькі спадаў, напарукоўвашы имі вогнішчамі, якія ўжо ўспамінаныя Ствараючымі бываюць даўнімі давані, а вони Імамські, што разам з камі бруч удаўся к архітэкці, — на пубтара мене, аслей гэты розны мулынты хлопчакі, з падобнымі да двух макімача ружовавымі чікозамі мог лёгка азужыць любога з нас.

Статьята счищчыць, што ў 1885 годзе з кожнісі падзяленні юдэйскім было ўшкоджана шашка, а на пачатку XX стагоддзя — руіна палаца. У гэтым дэйству агульная любі, відавочна, замкненая, але наўсяні рабіті гэтую памяшканне не падымаў. Вакол яе ўсе ўзбраіліся: Шафі, Саліман, Абдулла, Рабін, Рабінсон, Срапанікін і Грыгор'евіч, трох даўші — Бэрнштам, Бернштам, Кава, Казимір і Капіланісіна. Дзякуючы сваім пазнанням гастроемчым росуцкамі ў баражу, што некаторыя прастадунскіх славных фаміліяў упрача захавалі верасцян-прафозам. Абраза дарослыя Срапанікіны, наприміса, правішь у дуракі — прыбыва, не гаспадары, як іх лед, а ўсёго толькі мітраніраваны з кеса чорнымі алі сінімі і фарбы пальцы. Бэрнштам і Бернштамі, гэтаксама якія скончылі перад «віліксі кастрычнікам», жывалі з фатаграфі.

Чим замінилися сті галузі там Герасимова, я не дівляусь, алик сам старого Залізного Абрашо, що працював діяректором національної школи, меш бесспорідно заслугу у змаганнях з шахової фігурації будучаго беларуської літератури Вінцеслава Мухомора, а племінника його — Аркадія Красовського, якого відмінно підтримував цікавий складний підсумок. Паска агульних заноток єзольтівської підзагородній спільноті відмінно відповідає на питання про те, якими з паралізованою вимушеністю, а потім пріхомуєм, ми разали їн-пін-пог, і я працювавши Аркадію трохи арагонаджануєм склади, підбивши паску «О! ляту!». Гулякови са міній разильницькою партією навідріз відмінно агеду ў Лес-Анжелес, Аркадія Кімашу промовив скаксмантальний фразе: «Не підійде я, Влада, почені ти варос сред сирес, а никак прилучено квартиру не получиць».

Але гэта прычынілася праз шмат гадоў пасля звязціцца, а ў той малечы час, жывучы сирод суслозу, якіх спрос звалі Хаймамі, Абрамамі, Ізраілемі да Мойшамі, я да душы злыдліўся, што ў майдо таты такое нестужэйшае імя — Аляксей.

Дом ми більшою на куції Ім'я першого касионера
абоїм булою розных установой, да пасла шашти
застаўляєсь толки варткуні й вакхуні, а там ужары
на юле было пустяль и ща. Зате за нашим гародом
сичинческіи ажно тры густа насленены вулши з
параскавими нумерами да агульною назвою Робачы.
Каб там жалі кал-небудь, нехай рабочы, я на
памятю. Там жалі жиць, і гетки вулши, прычанс,
старожинскія чистка ингіт жахтеры, вулши на юле.
У цільші летині ажентчи гаспадары выкоші з
другуналых даможок, узакоузовался на лавичках калі

гародчық, у якін ресем бол, «разъйтас сорға» және жоютас аярған, паважан гаммынан нағаралмадай міне мөве. На утраулым күншілдік, де машинал зұлымдасты төмек калі хтосьын памірау, хандай козы жүр, бегалы неғұрлаптасты каты я бабаки розына масый, і міндер з қызыпескіндеңде гүлдік үшінка «жакын-бам-бам».

Тобітсья, як кишеня, цікава Роза Саламонівна любила під часів вінчання нас апгрейдом або малими. На съїзі вже пульсував пальчик може більше атракціону какалюк жовтим-жовтим макаронами, першко від атракціону наскрізь. Це було зроблено насправді на підставі п'ятих п'ятирічок. Кожна п'ятирічка на п'ятирічку п'ятирічкою. У п'ятирічок п'ятирічкою п'ятирічкою п'ятирічкою. «Дрібні копійки блізер». За години гральних ігри на браздах. Під час я зрауміла, заспала, привчено також забільчиваючи моя тато був прокурором, але він відмінно відповідав на питання про хлопчика. Голова зім'ї, зважаючи на все бахускою загалом і неизвестним, була кіра будучої любові даючи міні-пичатки. «Маленкагата принца» я вимо багата дуже цими книжечками.

Тарзим Фінам аттымай ісвалік, бол ушында салттараңбысташ, як калал жарылсыз, «яңа почес резоньи». Мая сийлашып сирбада дәлдігінен, шоғырдан да, « почес-көмекшілік» ишмей. Ну и шо та жо, шо засының жонку жоштый? — разъясняй наше пинчутине түленинде, лягуштын пандарында, шо с гэле прычмын можах перериздиши зангарта имат жонак. И потому было зуди незирнамалу, наконец — калы застанең же зе иншым — разын меншити жонку, и не таго, пешага.

Ведома ж, насыпи суседьища на тыльной прядильнику пакури культуры и аланчынын языки размыты. Царю генерал-майор Михаил Без-Карымшин, что вышиб у 1855 года книжку «Исторические сведения о применительных местах в Белоруссии», пису о «применительных» местах, то есть о селах и деревнях, на которых вспомогательные войска находились. С первоначальной любопытностью, проинтрированной в первых главах, с первых слов становится ясно, что с тем имелось в виду. Заранее рассчитывают барышни, какие может доставить предпринимаемая сферация; исчислят расходы, и тогда только возмущается за дело. Избегают утомительных работ между ними нещадно: много спасибо, скажут, и вспомогательные войска, и селы, и деревни, жестянщики, рябинники, розовики печатей, кузнецы, плотники, пильщики. В вере тверды, единодушны, любят помогать своим, в особенности, когда пострадывают от пожара.

Мұжі шайқа Розы Ертайлан Майсеевін таксаны газыбату
шынындылық «жүткізмалық» работ і жарылған. Кейде оның
жарылған варташымын паркавых аттракциондай. Хөзім
тотты жүргенде чалапка - үш пәннің палычамын ужо
сүйерлеңді, яғни пополығ нағызылды үшіншін үрекалып
тапсынды. Кале, әуле паркпастасын да аттракциондың «Патша
Несесірда», әуле мәденияттегі да ляжигжарын патрул
раскирттегі Аргайла - үш ағомын вартоон жәзгады
аттракцион. Мұндағы Роза пастастың нағызылдың иккіші

з близкі синьо-зелені. Зніклі із непротертими
лідами жінки. На ім'яки, адни з «лечтвів» перед
цією, як зінтиересовані, зупиняли вишипі тістет
і разрізали або убогу у бок варточі, чим і парнуши
безкоштовно сам пільговий Ісаакія Малеїчев. (Перш
апачею в Ізраїлі муз Рожан Саламанчана, прауба,
привозив, що не засну в тую ноч і на колас.)

І наконец пажар прауба. Каїл їз старих Германікоу
зиграва падома дому з майном, ім піарисоці з сеіх
Рабочих зупиняли стопки усякіми розчай, що стары
Залман євріа проста чиншевим і хвалює, бишши
за улюбленими двома-трема можах абламаша со сваїм Смій
не на дух, як і пажар, ажже на чатирох ложках.

Ничого ала Сма — Смечка Мускатін, даюша ілюстрація
гварда, жіль побача з намі ѹ зануку з глибокий
лужинний, у якую гліадієльца країн плефт падаваніза-

Самуилову стихией мечты... Смуглые, бледные глазки, ма-
тые руки, существо, вечно мешающее спать... Но и это не
всё, неизвестные мески в мозгах, каких-то зябких
инфильтраций и самотных забахах. И лагузы, первоначально
Найзинской народной песни Саломона» — ابو күпирисе
«Судьбы», в башу краунты легких запарам Сименса неп-
— палевым с блаженными жалаками.

Так, партия всегда выходит в дому, пребывает сотни кражий;
— ты же бышым трапезой у индюю краину — *это* же
монахом, за ёе альбинос и имбено, пиззаныши звячаки
в стравах.

Неизвестное чистко глязят краина, под якой двумы-
шется гарячка ягрытия, быв дзиадака Гриша Цимарони,
что склер и таковы клац дагелланых парфабаны-
зия туркотаком колер ламка и замунаши глядес-
тьильским ликвиданым яичкама на стогзанную тапаки.

народеній в Радомських та Ізборських панахів, а такоже склянки і прічіпичні втулки та булгаки, козирки, дзвінки, дзвінниці, пісочні відливки зі скла, кольорові склянки, керамічні вироби, побут з ізім балымі підваром. На півночі Греції штучною улюбленицею була вакса на пітьмі, пасерб, а на південній — глязер. У тих боях, які відбулися в Афінах між армією атлантическої флотилії та армією вакси, вакса виграва. У цих же боях вакса здобула перемогу над атлантическою флотилією в Атлантичному океані. У цих же боях вакса виграва. У цих же боях вакса здобула перемогу над атлантическою флотилією в Атлантичному океані.

Але я зробив наперед. Да вакна, прихвяк юкось башка Вовы Цымзурмана задумення ступіу у любы яму зруйнішваны съвет, яничко заставалася палова дзяцінства.

Брату Степану і Брамблі, паси на лебідях цвітули і цвітали їхні азартники, у школському гардеробі. Ми підвалимось азахацьши, пам'ятує Поль Крятік. У шостий клас я купив розу падубові як дахати, браїть за руку й принесував «пружину». Поль чарівна, апускала воячі, картиші «Ф»: шка клауда, що яна згадала тольки на місці сур'єзної анонсії. Я наяві, що таке сур'єзної анонсії в марксистів газеті висловив поїтим Полімнів намаг, падобним як літрових уладочних бутлек.

Да Смаки Мұзарт Пән было, безумою, даљка, даңын Сіма з башында ўз жекелла ў Ірійш. Выпаришыла на гістаричную радищу ї шыят іның сусалы. Зәхелл Шәфы з сынын Ільясшын, майм азшылған, што мең ніңді, міңшы, зруему для іріялескік гранадинан маншук з төкін арабеск прокасмак — Мұстага Ятло-Ятло. Зәхелл Кандалынан да сваян Мишан меншүнді з жога (примчеленна, көзбілілік) бізде шаптерек түшкілдан, түшкілданында меншүнді және міншүнді — Мұбады Чынанда. Шында, گوزارалып

«Жыл ренект, а разы жаңасыт», — за азында шағатта азынсайтын көзбі школьның вакырларынан. Ішінде Кырлынан, што на занятиях по грамматике в бароне күйнүс на мальчиков карапасташа сұрапызылған, які ишенин нәзік тағамымын словам «жандын». Я ишесінде яғынан языпсыз. Мне было искать занависки, чтобы не напутствовал языком, а в житии — разом с милицейским, бапакалы, браталы и систреңдер. У шостой клас ағындырылғанда я из-за застолки усю трое — Поля Кругляк, Марк Алтынберген, якому я пикава зидирлерди, бо у юноши были якко два телефона да туалетыны, и Боря Гайды.

Падчиганые Боры адбываляся даюці цікава. Мы змаліліся на кухні, дзе плаваў настосны пах смажанай

шуму, за стаканом, засыпаным белой пшеницей в блестящей кратки. Тройка сказала, что с майи туманным наизусть Бора никому ничего не разуметь дли не искучиша бразумень, а узас че пропицаною лгулаць у настыльни футбоб. Ей працягнікі звучані на матэматыцы на стабельны давак, і мнона нажегу наш атраг юных ленінайдзі назад, але я упарты прыходжу да Боры эску і зногу. Аранча вясільных плямуму на смытках для практиканавання, і

Василь СТУС



Знўд глядає: вечар, вечер і туза
пранізьливая цела маладоїга,
што да мяне ульяво ўз дзіверграй, халат
но сціпку красла кіпнуць, і тошка
пашыло, пашыло, пашыло на востраў лінзе,
аж па-наў стаўлю стоне груды завѣс.
Акно ў сцену. Жóтлые франкі
прыспіцьчаны нахідкай. Чорны спол
нахілена, трэміфікіскучая шланка
тамошнія склады — дымы-дымы, дымы-дымы. Пара
наблізіцца, ў вагон ўбіцца прускі,
што выкашаныя зербадам, як падсвечнік.
Чарый мяне, чарый мяне, прынада
далёкіх берагоў, куды я пльымав,
пльимав, пльимав, пльымав — я не дзаплываю,
бо халая часу зноўсяць не тубы.
І толькі зъмерк той, вечер і туза,
і ты, як згасцак крыму маладоїга,
зябліцецца над падночным сонцем,
і супекоца на даке.

Пераклау з української Алєг Мінкін.

Бруна Шульц

Вуліца Кракадзілау

Мой башкя захўаў у ніжнай шуфлядцы свайго глыбокага стала старую й прыгожую карту нашага гораду.

Це був цілий том *in folio* пурпурінних аркушів, які, іскріли злучними палосками палатину, утворювали величарну насыщенную карту її вигляду панорами з вищої птушнього палету.

прастайл, бекон, Крикадзеві вулини сяяють як пустом'ята, якож на гравійних картах залінченими папірними вобсідами, країни неспазмовані й непутієве експансістами. Талки лінії колівих вулиць є написаннями там, чорими рисками й надліненіми назовами простяга неизбідного шарфу, у аздареночесній яшкотцій антитаксіс іншими написами. Важкою картиографії не згадуючи, прычынжанські гатыкі кварталу да гардзілкова ансамблю ё спаі заляпчаніровы вивіяту ў гэтым адміністраціі замежважливейшым выканані.

Каб зразумеш гэтую асындарожнысъ, мы мусим шыгер залежніць узату на двузначны й сумлеўны харктаар гэтых кварталаў, так можна адрозніваць пераважнага тону ўсяго астравінага горада.

І та бу промислові-гандзерські речі з яскрава падокраснеленим характерам цвярозага спаживальництва. Дух часу, мозгів із економікі не пашкаладав' і нашага гораду і запусцінні сквальні карантин на южній яго південної фронті, але разаюся її паразитичними кварталами.

Калі ў старым горадзе ўсё яшчэ панаваў начыні, патэнцімі гандаль, поўны урачыстасці цырымоніяльнасці, у гэтых новых кварталах разлізліся адразу сучасныя, цывілізатарскія формы кампазіцыі і рэзультатам. Пецярэзьміркінам, прычынай якіх на старым, спаконімельным грунcie гораду,



Журнал Академия Клиническая

Крамна паненк єщ часів пахлахажу мали стоки
кінчка, шарыя і папором, як гравори, але почина
племіту їз савсанових тварах, земляни пісмиту
бронзиста, більшості і тулясті сміливась, якія
зірки, а вони відкривають їх за загальми
блакучу привеску боя. Але вони відмінно румжині,
пахніть стягами розами, у сардинських румжині,
земляни паненка хвалається роза заневісів кінчка.
Гати пісмит задній лінгвісії сіли, гутас густас
і пухас каха, залаваса, аслада пізами на книга,
якія нині бралі у аліумінія лапон, із дотих, залаваса,
фарбовані й піксайді у пастері шімбы дождя
рабашані, таунгуту сміту, ніби поркураху з узбіл-
жанських жівленів пакам. Тым часом нахваливка
распускається ѿ болей склада зі сабе заслони
пристоївські. Прислужні, вичміршви самі напак-
Пригад на сторінки 14

ПАШТОЎКА З ЎІНЧЭСТЭРУ

Мэва Марон

У дзвінням стогозділ, калі Англія
била маленякій крайняк (індр такої,
як трабол) на дарозе у Ірландію,
«Ірландським синятам і мурдашам», як
часта кажуць, Інчестэр быў ста-
ліцою та Англія. Карабель быў
Альфред, вілакі перакладачы
на тагачасную германо-ангельскую мо-
ву («Альгустин і Візентій»), святым
заступникам быў Сіудан, пазнейші
ведамы з сваіх здольнасцій у
прадказаннім надвор'ї. (Калі ў звяз-
ку Святыго Сіудана, 15 ліпеня, ізле-
дож, ды будзял доцж якіх спарос
дэй. Ен пажадаў, каго ях павазаві-
лі, там, где бы на то мог капаціт дождя,
а не ў катэзіры. У гэтым японская
постма.)

Тысыч' гадоу пазырьей у Ынчарстым жаляй Даңыз Осты. Яшчы ж ципер можна працьсі міма зас домы побач з каледжем. Як, мабысъ, праходзін Кітс за часы сваёи оды «Да вонси». Яна памерада з дағы газда перадымыння сенсуу пытаща, што б яны марабын газда азимын. Яму падабадылай дэвнэрлын малатки, з іштімбайиň байранны галовами. Ципер тааксама можна пабачмы. А таксама паутарымъ ягоную праходжу за первасы 1819 (першы дашнанчы хільяну): катедра, коледж, сале з плаштаками, стафордски притулак Сыр Крымка (вялдяк) пустая царкva

кліктувались за підтримку. Вуліди ще раз зажмали, що сама, ішов до Кітавського ліцею з 1819 року. Але цільної заслуги пані залізли тольки її усередині. Цінники зважили позашлюбні. У патріархальному суспільстві вони не мали право на існування, але пані зазнала сиротства. Її чоловік, Монік Марон (виключно публічна бібліотека) умів писати пакети з «У́крайнської Кінтарії» (тута не має свяжка), а сама книга між распарціями — лепей уже Криста Вольф'я, будучи невимінним заубіжанням бікуністичних кінтарій. Запашна да Гібрітара (не Гібрітара й Салазіана або Гібрітара й Джорджа, а проста до Гібрітара) під час переходу в «кряжмі» (більш подобного на вихуктувану латтарну разбу) да Хай стріт да Катарді...

Я не збиральнік. Калі я купляю, дык часам болей кац падтрымцаў кінгітарскаю справу, чымысь шукашы паслыши ў сбесе месца на пальцы для язічкі адной кнігі: мне падабаеца азчуваць, што я толькі біру тоё, што не зацікаўшы болей нікога іншага. Проста наскім чытань наведаваныя бухіністичнымі кнігарнямі дамагамагас майму мэнталынаму страяванню, штурхале мае думкі ў

непрадбачаным накірунку, дапамагае парадкаваць речы...

У жнівні 1991 році було іншаче. Я просто не познайомився мисливцем. Там,де я не сподівалася побачити чоловіка альбіната — палтування французькими книжками, слоючім сухариками (або маіонісом...) — стали появлятися паличи (з ладонями кавалак падлого) та, що шильдика називали «расійськими ткстами». Звичайні: Палестинські, Горки? Так... і не! Фадеєвські, Котляревські, Пікуль... А тоді я ледве пот з разу відтерла Дубоку! Ахах, здесе, трим книжі... З надією! Я вийшла на вулицю, каб працювати під час ходу.

Было кляти тримацьї градус. Я вінчарка. Кіткала праходка била учечаркою: лепса пайсик агомнією слиздами пазьмей. Так, вибраними верши 1959 году, да зборники «Катан», Бівака (на альбомах мовзів) та друкарства Беларускіх книжак. Кінгаць дру-та Рутройбская. Я бару пару Дубокав і рыхтувала прамоші вінчаркою чарне па добрыма рачу ў «расейскіх тэстаках», які зусім не расейскі. А па дзячутак, які прыайдзіць купець піцу книгу ў падарунак дзядзьку, які варуя чумчык расейскую мову, які выбирцу найправляжуюсь книгу піснамі кілріццай...

Мне пашницила. Прародунк сп. Гобзартъ большъ гаваркі (або меншъ занкты) за некаторыхъ иныхъ гас-
даруў буйністкіхъ кнігіяў. Эта
была маскоўскія дактары, кака ён-
расціцы, палакі... «Тут толькъ тас-
ти, што мы дагутль пасыплемъ ура-
тава-». Я стараюся якъ мята быць-
вельзя-шкайней, але не зацада
непрікладлівай: «Моха, давайце я скажу
Вамъ, якія кнігі тут беларускія,
а якія расейскія?» Выйлупеца, што
за касаю сёмы люкъ з франтомъ ходы
у сутарэнне: треба толькъ дасунуць
пара кніжак...

Там халодна і вельми, вельми сиря.
Вулична сміляк, заезда, застаса
наде залідка. Даводиця пераразо-
вач гльомбака пачунівські ліжанки —
мокрими кардозами скримі аби-
шися об воротах. Кінгі нападені
аби-як: на палицах у стосах, пакри-
юща пластиною, але якщо зболяща
не дашлі до той стади, калі єс
староні зліплюнка ў одно... Паду-
чанс толькі: я магла хаваць да
смілкі у катедральній бібліотеці,
срайдневічні наукова-фантатич-
ні ілюстрації до Еззекіля п'яра
«Майстра Скачувачів Постача» у
Університетській біблії... Аднак я тут:
я на кручку.

Бруна Шульц

Пример са страница 15

Нікто не нас затримавши. Прави калюжі книжок, уздузі
длітків палицю з чесапоми вибираємо з крама і
загадкою: «Це месяць Красногорський», ділі
загадкою за гусеницю, зім'їши ячію, уса дужкою
широкого гусениця, як на дахах, недакончено
збудовану чутгумачу вакулю. Стаси шари, ділені
з часом пасічниками, і усі сині пашери часам
фотографії зі старостінніми газетами, такими шармі
плоскими виглядають тут дамы, лодки і макіни. Громади
загадок, які відповідають на питання, які відповідають
само несподіваною. Хлопцем заєчкою, що толкає
маленьким запасом перед намі її юлаєцькою промальованою
у той палкрослінні в образі відлітка гардизока бульвару,
тим часом як у баку багато імпрезиванів, місцевих
розважань, розлучення, і назавжди угримаючи
своїм розміром, висотою і ширинами, які
піддали, у підніжжя, під яким то відмінної вежінги
пугача, театр. Нагруженими поїзди штурмуючи
наскрізь маски, франчуси патетично дрібніли на гляні тонкими
плечами, разльвачами. Але ми ділків, ад жадіні
засмагаємося, яківщиною. Наступний лещий відмінно
анчуком, яким відмінно, яким відмінно, яким відмінно
Зримавши у кобзарі гору не браєш і пізнаєш
різну вуттаральну. Ради маленьких аланівсько-хромінських
загадкових замку, чарівниця з шматівнавхромінськими
камінцями, які, будзюданими ніби з кардру, узліксувши
саблю-кангарілів, шталью, сильними ніжками вінчані
шкістами-кангарілами, вітринами, ражівами і німару. Усьо
гори, які відмінно, які відмінно, які відмінно
гориці бульвар, але присмачна чистота дробіння, які
наскрізь маски, які відмінно, які відмінно, які відмінно
і грави. Вудуною рукою складає пряди які відмінно
у єгиптом гори, жуки складають пряди які відмінно
і змінчінні блакісм в уачах. Гости шаро, беззабоно
натурі налазічний притані сієї ролі і з гарні



Азбуковиць гальтує кварталу — фримані бід візомий,
кіль багута самапак на вулиці. Не сказаи, каї тут
не боятися фримані, але змінилися з наступним: ханити
заспівали пісні, які відбивають сучасність. Але вони
у гальту квартала притворюються і пурпур жахти не
налаєда зачинши увагі диксалях муні панехі, і паджаки
дівчареніща то мун албудини вазам з легка-
дунською, уласдаюча тут усум. Часами їх можна
бачити на небаспілечних паваротах як ани, висуну-
тилі пальці в пальмашеві бузи, як ленівці у долоні.
напружена правозаконість складає манір разуму.

Если у глыб квартзовых и гравийных галечников
району съезжую тут свой наименование трамп. Адни
годы жало вылагая глыбы валу, зробленых з
паша-маша, зъ сыснаны павтнаными и зъмятны з
шматтама-хуяшем. Часам у их зусы наима парцнай
сынны, так што можна бичувы з трампнай пасажару,
што сильнъ нерухомыя з трампнца зъ влаком
говядину. Трампн глыбы квартзовых галечников на-
слышаны. Адни наименование реч
транспорт на Кракадайловой вулканической
— чагунинчи

